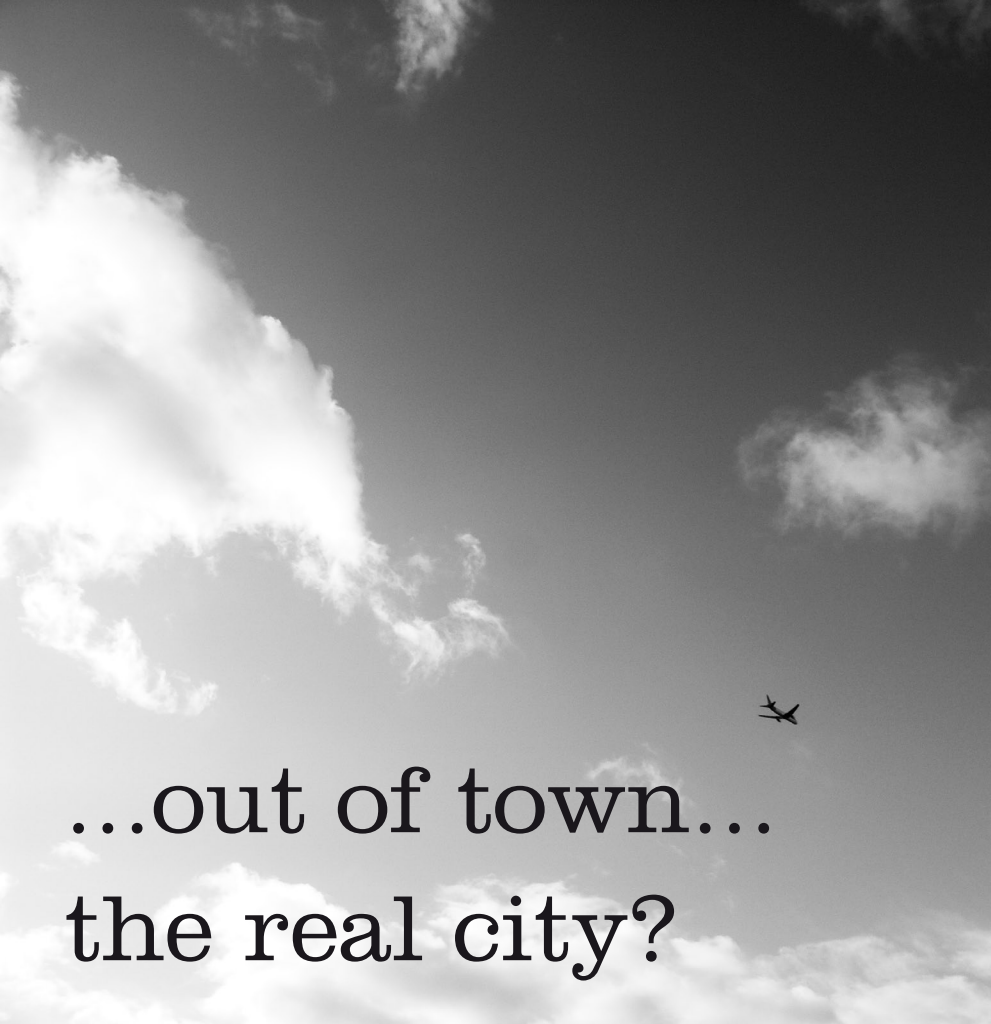

...out of town...
the real city?

jaarverslag 2007

stichting zero amsterdam

-

de kunstenaars

-

emily kocken

beeldend kunstenaar

-

carst van der molen

grafisch ontwerper

-

anita kooij [gast]

performer/regisseur

-

bestuur

-

ania harre [voorzitter]

video kunstenaar/editor

-

esther dijkstra [secretaris]

film/videodocent

-

bojana mladenovic

[penningmeester]

performance kunstenaar

-

referenten (moe)

-

willem paul nijs

theatermaker, velp

-

djoeke musch

loopbaancoach, amsterdam

-

leo bogers

tekstschrijver, amsterdam

-

albert van veenendaal

musicus, amsterdam

-

monique besten

beeldend kunstenaar,

amsterdam

-

Kunstenaarscollectief zero onderzoekt hedendaagse stedelijke fenomenen via vaste en tijdelijke samenwerkingen en individueel onderzoek middels fotografie, film, video, tekst, performance kunst.

Statutair doel van de stichting is het realiseren van kunstprojecten waarin elk Zerolid een samenwerking aangaat met een ander Zerolid van een andere discipline of met een kunstenaar of instelling van buiten.

De onderzoeksvraag dicteert de disciplines, het onderzoekstraject verloopt via work in progress presentaties naar een voorlopige eindpresentatie. Deze presentaties, installaties, zelfstandige exposities of deelnames aan een groepspresentatie of video/film viewing hebben een open karakter waarin de bezoeker de mogelijkheid krijgt te reageren op het werk en bij te dragen aan vervolgonderzoek.

Zero heeft een groeiende achterban die de ontwikkeling van de projecten volgt. Door de variatie in presentatieplekken breidt het publiek uit. Naast de presentaties wordt het publiek via de ZeroSignal (webperiodiek) en persoonlijke ontmoetingen van de Zero activiteiten op de hoogte gehouden.

Dankzij eigen initiatieven en door uitnodigingen van derden groeide Zero uit tot een kunstenaarscollectief dat een constante realisatie nastreeft van conceptuele beeldende projecten gepresenteerd in een ruimtelijke setting.

Zero trekt geen conclusies, en wil geen toekomstvisie ontwikkelen of opdringen. Zero ziet en vraagt wat zij ziet of wat zij mist en moet zoeken. Door verbanden te leggen tussen verschillende verschijningsvormen van de grootstedelijke werkelijkheid ontstaat een nieuw, visueel landschap dat als een nieuw, opnieuw te onderzoeken fenomeen fungeert.

introducție

‘For some time now I follow Zero. Right now Zero is committing their art to a community they are by topic or place involved with rather than committing art to a gallery that connects with art only. I am fascinated by their dedication to their work and how support by institutions is used with only one interest: art in full progress.’

[ania harre, voorzitter]

een vast atelier!

MOVING to the wild south east: na jarenlang nomadisch werken binnen amsterdam en erbuiten, vond ZERO een eigen, vaste plek. groot genoeg om installaties te kunnen bouwen, klein genoeg om betaalbaar te blijven. ek motiveerde haar motivatie voor een atelier in broedplaatsenplaats echtenstein bij de commissie van de stichting open ateliers zuidoost op zowel individuele basis als op basis van de ZERO plannen. Ruim 65 kunstenaars in de Bijlmer zijn aangesloten bij stichting open ateliers zuidoost. Een goede stap voor zero en de bij zero betrokken vaste kunstenaars om een vaste werkplek te hebben op een plek waar initiatief en diversiteit zo hoog in het vaandel staan. ook werkt de lokatie, de ruimtelijkheid, de grimmigheid in zekere zin, kortom de anti opsmuk, baanbrekende stadsvernieuwing en initiatiefgretige sfeer van dit stadsdeel stimulerend.

werk in ontwikkeling

werkperiode en

projectpresentatie (moe)

werkperiode februari - mei

projectruimte retort, aalsmeerweg 103, amsterdam

Gedurende een aantal weekends huurden werkten ek en ak in de projectruimte van kunstenaarsinitiatief Retort. Doel was om (moe) verder te ontwikkelen van een verzameling performance registraties opgenomen bij de makers thuis naar een verdiept onderzoek in een abstracte ruimte. gedurende een aantal weekends verspreid over drie maanden maakten ek/ak een werkschets in een lange ruimte (oppervlak: 90 vierkante meter) De leegte gaf de talloze ideeën kans om tot klinken te komen. bewegingsonderzoek, vastgelegd met fotografie en video, tekstexperimenten met eigen opname apparatuur boden de makers de kans om vanuit een persoonlijk narratief een personage te scheppen die de vermoeide vrouw het beste kon uitdrukken.

Tijdens de presentatie in mei was het bestuur aanwezig. bojana mladenovic waardeerde de lichte manier waarmee de makers een zwaar onderwerp als ME en vermoeidheid presenteerden. zij vond ook dat het levens alfabet als een ordeningsprincipe structuur en gelaagheid toevoegde aan het onderwerp. verder bood de vorm van presenteren genoeg afstand zodat een publiek niet het gevoel zou krijgen naar naar 'privé ellende' te kijken.

recall of a moment.
zero at retort, amsterdam 2007

‘Perhaps the most basic set of rules governs the usage of words. Zero developed an alphabetical arrangement of fatigue. It seems that unbearable randomness of existence needs structure. Words still offer many opportunities to delight at various levels of complexity. Often it seems that the main purpose of talking is to explain the world. Although, it is the restating of the obvious by trivial conversation that makes me not doubt the reality I live in. Zero remarkably combined both aspects of communication in their alphabetical arrangement.’

[ania harre]

toekenning subsidie aan (moe) door
amsterdams fonds van de kunsten

In oktober beoordeelde het AFK positief over de voor 1 juli ingezonden subsidieaanvraag. Het gaf het project een enorme stimulans.

miniaturen uit het leven van ella, een moderne, slapeloze prinses op de erwt

projectbeschrijving fase 1

wat is (moe)?

Een multimedia-installatie die het verborgen leven onthult van Ella, een fictieve chronisch vermoeide vrouw in een grote stad die door haar gedwongen traagheid momenten van schoonheid vindt in het alledaagse en minimale.

Ella's leven bestaat uit terugkerende handelingen in bed, badkamer en keuken. Deze worden via fotografie, video en beschrijvingen vastgelegd en door de letters van het alfabet geordend. Concrete handelingen zoals de a van aankleden, b van bed opmaken t van thee zetten, maar ook ervaringen zoals de b van bidden, o van opgaan in de omgeving, s van slapeloosheid, w van wachten, z van zitten. Zo ontstaat haar levensalfabet.

Deze registratie is bewegingsonderzoek, uitgevoerd door een performer/beweger (Anita Kooij) en een fotograaf/filmer (Emily Kocken) die gedurende het proces disciplinair oversteken. Webdesigner/grafisch vormgever Carst van der Molen bouwt de virtuele wereld van Ella op het web. Het resultaat zal een installatie zijn opgebouwd uit videoloops, korte films, foto's op groot formaat prints, een slide show, plafondprojecties, soundscapes en een website. Daarnaast worden bewegingslessen gegeven met als thema traagheid.

De titel (moe) is een samentrekking van het woord moe en de afkorting ME. ME (Myalgische Encefalomyelitis) en CVS (Chronisch VermoeidheidsSyndroom worden vaak door elkaar gebruikt, in de praktijk hebben we het over ME/ CVS. Het hoofdcriterium is een

onverklaarbare voortdurende of steeds weerkerende vermoeidheid die niet overgaat door rust.

ella's alfabet in ciniaturen

De losse letters/handelingen noemen wij ciniaturen: miniaturen in beeld, taal en/of geluid. De duur hiervan loopt uiteen van een paar tellen tot tien minuten. Ook een flard muziek kan een ciniatuur zijn: door vermoeidheid gedwongen om op bed te blijven, zijn er soms slechts gedachten, een stuk muziek.

Ella heeft aan dagelijkse handelingen een dagtaak. Haar leeftempo is traag en door de aandacht die Ella moet schenken aan haar levensalfabet, krijgt haar leven een ritueel karakter.

Een zeldzame en plotselinge energie uitbarsting onderbreekt op onverwachte momenten haar bestaan. Ze vangt even een glimp van leven op 'gewone' snelheid, maar net zo snel als het opkwam verdwijnt dat ook weer. Soms ook ontspooit een handeling wat leidt tot een slapstick moment. Tijdens het opmaken van het bed kan ze van uitputting in slaap vallen om later naast een onopgemaakt bed wakker te worden.

Ella's leven speelt zich in een atelier (in Amsterdam Zuid-Oost) en een gymzaal (de gymzaal van Basisschool de Notenkraker in Amsterdam). De ruimte is abstract, de dingen om haar heen minimaal. Ella zie je op bed, op een stoel, met een kopje, een po. Nooit is er een ander mens. De relatie tussen Ella en een aantal dingen zijn essentieel en komen in deze gestileerde, abstracte setting beter tot hun recht.

Extreem alleen, geen hulp van buitenaf. Ella leeft in de marge: ze heeft geen familie, geen partner, kinderen. Ze laat geen maaltijden bezorgen, ze heeft geen Persoons Gebonden Budget voor een schoonmaakster. De makers hebben bewust gekozen voor een fictieve eenzame setting van sociaal isolement om Ella's probleem scherper en confronterender te maken.

Doelgroep en dubbele doelstelling

Via de website hopen we een groot deel van de 35.000 ME-patiënten in Nederland te bereiken. Aan de ene kant vragen we hen een bijdrage aan (moe) te leveren door hun visie op één of meerdere letters te geven. Zij schrijven een deel van hun persoonlijke levensalfabet. Aan de andere kant schijnen wij een ander licht op leven met deze ziekte.

Gezonde mensen krijgen meer inzicht in wat moeheid is en hoe het leven met moeheid er uit ziet binnenshuis. Ook het bewust worden van de zieke medemens is een relativering van hun eigen gehaast en gestress.

De stadsmens wordt tevens uitgedaagd om stil te staan en na te denken over zijn/haar eigen levensalfabet. Waartoe laat het leven zich reduceren als belangrijke levensfuncties uitvallen? Is de beperking een zegen?

(moe) kan mensen bewuster maken van de eenzaamheid van veel zieke mensen in het algemeen maar vooral van de chronisch vermoeide mens in het bijzonder.

(moe) wil de andere kant van de ziekte laten zien, het positieve; de schoonheid tonen van de vertraging.

motivatie van de makers

Emily Kocken: 'De maatschappelijke bewegingsbeperking van ME/CVS wil ik helpen verkleinen door de massa op de been te brengen om de installatie te bezoeken. Beeld is direct, het navertellen van een fenomeen middels een simpele narratieve ordening en via een individuele actor is een indringend identificatiemiddel. Zeker als dit wordt ondersteund door betrokkenen van dit fenomeen.'

Anita Kooij: 'Vanuit eigen ervaring weet ik hoe het is om met chronisch moe-zijn te leven. Vijf jaar heb ik CVS gehad en geprobeerd een balans te vinden tussen de minimaal beschikbare energie en activiteiten. Werk was uitgesloten. Voorheen werkte ik als mime-speler/docent en was mijn lichaam mijn instrument. CVS

heeft de ervaring van mijn lichaam, beweging en energie fundamenteel veranderd en verdiept. Naast de treurige kant van onvermogen en verlies van kracht bleek leven en bewegen op de millimeter ook een onverwacht geschenk te zijn. Vanaf het moment dat ik traagheid en stilstaan ging waarderen, kreeg ik oog voor de schoonheid van het kleine, voor dat wat zich voor mijn ogen bevond. De gemiddelde (stads)mens gaat voorbij aan de subtiele schoonheid die in alledaagse dingen aanwezig is. In (moe) wil ik dat laten zien.'

Carst van der Molen: 'ME-patiënten kunnen via hedendaagse toepassingen van internet beter met elkaar en met de wereld communiceren. Een nieuwe vorm van mobiliteit. Een website is veel meer dan een digitaal middel tot overdracht van informatie; je kunt mensen over de hele wereld inspireren het internet te gebruiken om hun leven nieuwe impulsen te geven. Ze kunnen dingen ondernemen die in het gewone leven ondenkbaar zijn.'

werkwijze en publiek

Van half oktober tot en met half december werken de makers aan het project in fase 1. Allereerst in de gymzaal van basisschool de Notenkraker in Amsterdam, waarbij het vooral gaat om (vastlegging en/of beschrijving van) bewegingsonderzoek van concrete alledaagse handelingen vanuit Ella's perspectief. De leerlingen, ouders en personeel van de school worden betrokken bij ons project door middel van presentaties en lessen.

Vanaf half november wordt gewerkt in het atelier van Emily Kocken in Amsterdam Zuid-Oost. De steeds terugkerende ervaringen van Ella zoals wachten, zitten, luisteren e.d. worden in beeld gebracht en/of beschreven. Ook scholen in zuidoost worden betrokken door middel van atelierbezoek. Het publiek kan via persoonlijk bezoek het maakproces van Ella's alfabet volgen. Dit alfabet zal ook op internet te vinden zijn.

(moe) in ontwikkeling: evaluatie workshop met kinderen

periode: november 2007

plaats: basisschool de notenkraker, amsterdam

ik ben moe!

workshop beweging en fotografie

Bewegingsdocente en kunstcoördinator Petra Beers was zoals afgesproken met de hele groep bezig met haar bewegingsles in de dependance. Op de muziek Thriller van Michael Jackson bewoog de hele klas mooi in lichaamsdeel isolaties, en wist in kleine groepen via presentaties te laten zien dat ze ervaring hebben met bewegingscontrast en tempo. Goed opgewarmd dus.

Twaalf kinderen waren door Petra geselecteerd. Onze intro verliep soepel. Op basis van de beschikbare fototoestellen (drie) werd de indeling iets gewijzigd. Bij elke opdracht fotografeerden twee leerlingen, op basis van vrijwillige opgave. Dat werden er natuurlijk meer naarmate de les vorderde.

In het algemeen kan over het fotografiedeel worden opgemerkt dat de kinderen Emily's aanwijzingen om vanuit een ander standpunt dan 'staand' te werken snel oppikten. Foto's werden meteen een stuk spannender. Echt vernieuwende info leek voor de kinderen de aanwijzing om naar de subjecten toe te lopen, om ze heen te lopen en eigenlijk al zelf bewegend te fotograferen. Dat was wat anders dan inzoomen! In die zin werd de dialoog tussen de makers Anita en Emily ook mooi gereflecteerd in de benadering die Emily aan de jonge fotografen gaf. Beweigers werden actief bekeken door de fotografen en een dialoog tussen lichaam en mechaniek ontwikkelde zich in een kort tijdsbestek tot een organische.

De leerlingen leken erg veel plezier te beleven aan de workshop en de docent vroeg om meer voor de toekomst. [ek]

AFK coordinator Floor van Spaendonck belde na afloop om te vragen hoe het was gegaan en was blij met het positieve verloop van de samenwerking met de school en de workshop.

Het bewegingsgedeelte verliep soepel. Het doel was om de kinderen te laten kennismaken met de fysieke gewaarwording van moeheid en vertraging. Daarvoor heeft Anita de kinderen een alledaagse handeling laten uitvoeren, deze laten versnellen, vertragen. en stilzetten. Anita gebruikte beelden om moeheid in beweging te benaderen. Zo hebben de kinderen door de ruimte gelopen alsof ze in een droom verkeerden en maar niet vooruit kwamen, alsof hun armen en benen van lood zijn, en hoe het is om oud te zijn. De kinderen kregen bijvoorbeeld de opdracht om in 20 tellen als een bejaarde op te staan uit een stoel en weer te gaan zitten. Het was bijzonder om te zien hoe geconcentreerd ze meededen. Aangezien ze bij iedere opdracht gefotografeerd werden werd hun concentratie en aanwezigheid nog meer vergroot. Ongemerkt werkten ze met de vraag die in (moe) steeds terugkeerde, namelijk 'hoe breng je moeheid in beeld?' De combinatie beweging en fotografie werkte stimulerend. Geslaagde workshop. [ak]

mensen

Wat mij opvalt aan 2007 is dat mensen binnen Zero weer een steeds grotere plek gaan innemen. We zijn ook gegroeid in aantal, als je naar het vast aantal medewerkers kijkt. Vijf referenten die eigenlijk al anderhalf jaar hun naam verbinden aan een project als (moe), dat is best bijzonder. De projecten zelf, vooral het (moe) project wil een groep mensen bereiken dat nauwelijks in staat is om zelf op pad te gaan. Gebonden is aan huis. Eerder hebben wij de mogelijkheid van het web besproken binnen Zero. De intentie is er zeker om aan Zero een community te binden, die elkaar treft op het internet. Gezien de werkdruk zal er naast CM naar een uitbreiding gezocht kunnen worden, meer mensen die het mondiale draagvlak van Zero handen en voeten willen geven. Door een redelijk geïsoleerde plek uit te kiezen als uitkijkpost binnen een grote stad, is er veel mentale ruimte geschapen. We merken dat het werkt. De toeloop naar deze werkplek is echter gering. Het fysieke deel werkt niet zoals we hadden gehoopt. Terug naar mijn eerste statement: mensen zijn binnen Zero weer een grotere plek gaan innemen. Het afgelopen jaar heeft bewezen dat de uitvoerende kunstenaars met de bestuursleden en een aantal referenten een levendig contact hebben. Er is interesse over en weer. In de planning voor 2008 wordt een bestendiging van dit contact opgenomen. Verder zal er een ondernemingsplan worden ontwikkeld, waaruit zal blijken hoe Zero zijn publiek wil gaan bereiken en meer betrekken bij de projecten. Hierin ligt een uitdaging aan de professionaliteit van de mensen die het uitvoerend werk bij Zero doen en aan het bestuur om hierin advies te geven. Als we terugkijken naar de inhoud van de vergaderingen, de adviezen die zijn gegeven door de diverse bestuursleden, dan hebben wij daar zeker vertrouwen in. [ek]

aan wie moet de kunstenaar zijn kunstje kwijt?

De vraag stellen is er geen antwoord op verwachten. Freek de Jonge kwam in De Tragiek op als Godot. Nadat hij zijn publiek duidelijk had gemaakt dat er op hem gewacht werd vertelde hij het verhaal over de botsende wereldbeelden van een blanke boer en een Bosjesman. Vele generaties, verhaalde hij, hebben geleden aan de gevolgen van de desastreuze confrontatie van deze werelden. 'Aan wie moet de kunstenaar zijn kunstje kwijt?' die vraag slingerde Freek aan het einde van dit verhaal Carré in. Daarna liet hij niet op zich wachten en vertelde als Godot het verhaal van zijn zwakzinnige pleegbroertje, terwijl hij stukjes appel over het toneel spuwde. Weer twee werelden die langs elkaar zaptten. En ook dit verhaal eindigde hij met de vraag 'Aan wie moet de kunstenaar zijn kunstje kwijt?' Dat Freek het personage uit het stuk van Samuel Beckett koos om zijn Tragiek drama te geven is niet verwonderlijk. Wachten op Godot werd in 1998 door Britse toneelschrijvers, acteurs, schouwburgdirecteuren en journalisten uitgeroepen tot het belangrijkste toneelstuk van de twintigste eeuw. Wat beter dan het enigma uit dit toneelstuk op te voeren om je eigen raadsel kracht bij te zetten.

De confrontatie tussen de werelden van de kunstmaker en de kunstgebruiker is een raadsel. Er vindt een uitwisseling plaats zonder dat er een betekenis onder ligt. Boodschappen doen ze allebei bij Albert Heijn. De zender zendt zonder zich af te vragen waar de ontvanger op zit te wachten. De ontvanger absorbeert zonder te weten wat hem raakt. Twee werelden in contact op een niveau dat in rationele termen niet is te beschrijven.

Waarom doe ik hier dan toch een poging om het onzegbare in woorden te vangen? Probeer ik het werk van het collectief van Zero te beschrijven te beschrijven dan slaat de onmacht toe. Breed waaiert het blikveld van bevlogen mensen. Mijn wereld is een wereld van voldoen aan een verwachting. Hun wereld is een wereld van verwonderlijk verkennen. In mijn wereld appelleert een titel als MOE aan familiegeschiedenissen met mensen die zo moe waren dat ze lopend konden slapen. In het project MOE van Zero is van vermoeidheid geen sprake. De energie en de veelzijdigheid zijn kenmerkend voor de mensen van Zero. Geen rust voor lichaam en geest. Vol vechtlust veroveren ze de vervoering van hen die zich verwonderen. We zien wat we zien en we ondergaan wat we ondergaan, zonder te weten wat ons bezielt. Waarom ben je van Ajax en niet van Feyenoord? Waarom ben je van Zero? Omdat je van Zero bent. Omdat het zo moet zijn.

een fan van zero [leo bogers]

festivals & vertoningen

cinema at home, kunsthuis 13, velp / 12 – 26 mei

oorlogswaan

Curator Anand Mahabier selecteerde oorlogswaan, beeldverhaal (5 minuten) voor vertoning tijdens het nieuwe media festival Cinema at Home. de overige deelnemende kunstenaars waren afkomstig uit heel nederland en bevatten namen van baanbrekende kunstenaars uit de experimentele en avantgardistische cinema en beeldende kunst.

nederlands online film festival / juni - september

oorlogswaan

De jury van het noff selecteerde oorlogswaan en vertoonde het meteen vanaf het moment van inzending in juni tot en met het einde van het festival in september. een enorme goede 'exposure' voor dit werk.

opname in het online vredesmuseum

oorlogswaan

Oorlogswaan werd ook opgenomen in de kunstafdeling [gallerij] van het vredesmuseum en uitgebreid op het web besproken [ondermeer in het online tijdschrift 'de vredeskoerier' en andere internetfora rond dit onderwerp]:

Ergens in 2000: in de Amsterdamse Hoofddorppleinbuurt sluimert oorlog, volgens de dertienjarige Hansl. De dingen zien er dreigend uit, en mensen in zijn omgeving gedragen zich vreemd. Een witte hond wacht onder een viaduct op de aanval, een busje staat met knipperende remlichten op de rand van de stoep. Zijn moeder Hannah komt steeds later thuis van haar werk. De melkleverancier bij de supermarkt gaat vrijwillig in dienst, zijn buurmeisje begint de oude soldatenjas van haar grootvader te dragen. Hansls wereld verandert steeds meer in een nachtmerrie waarin iedere schaduw het gelijk van zijn angstige verbeelding bewijst.

‘De nieuwe angst die heerst sinds de dood van Van Gogh, 9/11 bedreigt de eigen identiteit van mensen. In Nederland lijden we aan onze eigen oorlog: verschillende bevolkingsgroepen staan wantrouwend tegenover elkaar. Bovendien zijn we als burger medeverantwoordelijk voor de betrokkenheid van onze regering bij de oorlogen van andere landen. Soms lijkt er niet meer te zijn dan het willen van vrede. Erkennen dat je als burger weinig meer kan doen dan proberen de vreemde in je eigen buurt vol vertrouwen in de ogen te kijken. Dat is al een enorme uitdaging aan het overwinnen van je eigen angsten. De keus voor vrede op kleine schaal is al heel moeilijk waar te maken in het dagelijkse leven.’ [ek]

individuele presentaties, samenwerkingen met anderen & onderzoek

‘donkerlicht’ proeflab

presentatie van voorstelling ontwikkeld in
hele korte tijd (voor kinderen vanaf 4 jaar),
14 januari 2007 Gruitpoorttheater Doetinchem

Samenwerking met acteur Jos Spijkers. Het uitgangspunt is onderzoek van de relatie tussen speler en ‘voorwerpen’ en wat je daarmee aan beeld, handeling en spel kunt voortbrengen. Op het toneel staan allerlei objecten (waarvan sommige geluidseffecten maken), instrumenten, schoenen, maskers, poppen, schimmenspel, veel lampjes die aan en uit gaan en beeldprojecties. Al improviserend maken JS en AK een voorstelling over donker en licht.

‘what a word is’

presentatie werk in Bartokzaal Arnhem in het kader van
de cursus NieuwMuziekTheater (van het SKCG).
maart 2007

Samenwerking met een tekstregisseur.
Onderzoek naar de wisselwerking tussen een tekst (Beckett), een muziekfragment (uit ‘Der Tod und das Mädchen’) en beweging/dans.

‘even still’, vhdg: heapsteaps #6

performer in ruimtelijke choreografie van
Marieke Küttischreutter, Leeuwarden juni 2007

Marieke Küttischreutter verplaatst en reconstrueert de handeling van het even wachten bij een oversteekplek op straat met een groep performers. Enkele meters voor en na die plek laten de performers

deze handeling langer duren, zodat verplaatsing verstillend wordt. Een sculptuur die ademt en onze lichamelijke onhandigheid zichtbaar maakt.

fools

presentaties in Arnhem

juli, oktober, december 2007

Als lid van spelersgroep in Arnhem zoekt ak naar manieren om dicht bij haar eigen ervaringen in het moment te spelen voor publiek. In de Fools-methode onderzoeken zij een theatervorm met persoonlijke, oorspronkelijke en fantasievolle verhalen met een eigen structuur en vorm.

nose fase 2 work in progress

presentatie tijdens open ateliers zuid oost op 15/16 oktober in

het atrium van het cec gebouw, ganzenhoef, amsterdam zuidoost

Onder het oog van twaalf bouwvakkers die een break namen van hun werkzaamheden in het pand, trok ek met zout, een knalgeel keukenvergietje, een touw een halve cirkel, na eerst de vieze tegelvloer geknield met een kleine stoffer en blik schoongemaakt te hebben. de mannen stonden in een halve cirkel om haar heen en stelden vragen. waarom zout? wat deed de hand op de foto? wat voor ek een zuiverende stof was (zout) was voor een surinaamse vrouw die passeerde, een vervloeking. de discussie was levendig, het werk het onderwerp van gesprek.

solotentoonstelling new narratives & photographic meditations

openbare bibliotheek reigersbos, amsterdam zuidoost
november/december

lichtinstallaties

echtenstein aantal atelierramen
december

ek riep medekunstenaars in broedplaatsen
complex echtenstein op om leegstaande ateliers
gedurende de donkere dagen tussen kerst en
oud en nieuw te vullen met licht installaties.
Aan de oproep gaven beeldend kunstenaar cor
bakker en manuel ruí fernandes gehoor. ek's voorstel
werd door de stichting open ateliers zuidoost met
enthousiasme begroet. tijdelijk leegstaande ateliers
mogen nu worden ingericht door kunstenaars met
tijdelijke kunstprojecten en installaties, een mooie
injectie aan de lokaal aanwezige creativiteit.

'slaapsschuld'

onderzoek als regisseur bij amateurgroep
september 2007 - januari 2008

Een gedichtencyclus van Peer Wittenbols vertalen
in een samenspel tussen taal, beweging, beeld, en
gezongen tekst, dat is het onderzoek waarop ak
zich richt. Samen met zeven amateurspelers zoekt
ze naar een vorm van montagetheater waarbij
het verhaal ondergeschikt is aan de sfeer. Het
project is voortijdig gestaakt vanwege ziekte.

notulen

bestuursvergaderingen

20 januari 2007

plaats: leiduinstraat 36/2

aanwezig: esther, anita, carst, emily (not.), ania [voorz.]

1. opening, notulen vorige vergadering, bestuur

Notulen zijn goedgekeurd met dank aan notuliste

Esther voor goede beknopte notulen.

2. bestuurswijzigingen

Ania is onze nieuwe Zero voorzitter, in eerste instantie hadden we Esther gevraagd omdat zij langer in Zero zit. Esther wilde het niet doen ivm teveel verantwoordelijkheid en ze doet ergens anders ook al bestuurswerk. Esther denkt dat ze meer kan bijdragen aan Zero door een minder verantwoordelijke functie te bekleden in het bestuur. Al zegt ze ook dat er waarschijnlijk niet heel veel meer werk aan vast zal zitten. dan aan haar huidige functie als secretaris. Emily en Carst lichten, op verzoek van de bestuursleden, toe dat de reden om iemand voor het bestuur te vragen is wegens diens leuke persoonlijkheid en of hij/zij inhoudelijk iets kan bijdragen.

Ania is gevraagd omdat wij haar een fijn mens vinden, waar we ook qua werk een klik mee voelen. Voor Ania reden om 'ja' te zeggen is omdat het om E. en C. gaat, reden om 'ja' te zeggen is dezelfde reden waarom ze door Zero gevraagd is.

Aan Bojana Mladenovic, vriendin van Ania, is gevraagd of ze wil meesturen. Bojana denkt erover na. Wat ze de afgelopen tijd over Zero heeft gehoord, spreekt haar aan. Zij is choreografe en studeert aan de opleiding Dasarts in Amsterdam. Haar ingang is performance, conceptuele presentaties in relatie tot de ruimte. Ze komt uit Servië, en is speciaal voor de opleiding naar Nederland gekomen. Aan haar meebesturen is wel een voorwaarde verbonden: de voertaal tijdens de vergadering zal Engels moeten

zijn, en verslagen e.d. ook. Het jaarverslag 2006 is al deels in het Engels en deze tendens willen we ook doorzetten. Omdat een klein deel van onze achterban Engels is, was er sowieso al sinds een dik jaar een prangende vraag naar. Bojana wil wel persoonlijk benaderd worden voor bestuurswerk door C. en E. en niet via Ania. Ania benadrukt dat het feit dat zij en Bo een relatie hebben verder geen invloed zal hebben op hun bestuurswerk.

Emily vertelt kort wat er van een voorzitter verwacht wordt: oproepen ter vergadering en vergadering voorzitten. Twee keer per jaar vergadert Zero.

3. feedback op jaarverslag 2006

Mooi verslag! Onder de indruk. Professionele vormgeving.
Allemaal lovende kreten die klonken uit de bestuurlijke kelen.

En toen kwam er wel wat kritiek:

Esther vindt het jammer dat sommige dingen worden herhaald, vooral in Voyeurette, heel lang heeft E. het over Ome Cor, ineens komen de vogels erin, niet logisch. De overgang van het ene tekstdeel naar het andere gaat te kort door de bocht. Het is in zijn geheel mooi geschreven, soms bijna poëtisch maar regelmatig moet je zinnen vaker overlezen. Dat lijkt een nadeel in eerste instantie, heeft ook als voordeel dat je het nog eens leest en erover gaat nalezen. Ze heeft het verslag wel met veel plezier gelezen.

De verhouding van hoeveelheid tekst met beeld is prima maarrrrr er kan wel minder tekst in! Ania: het is echt te groot, verslag zou je in een uur moeten kunnen lezen. De inleidingen per hoofdstuk, dat is meer de hoeveelheid tekst waar zij aan zou denken.

[Veel meer] in het Engels gaan werken vindt iedereen heel goed.
Ania: in Amsterdam zijn dingen al vaak tweetalig. En ook de rest van de vergadering vindt dat je als beeldend kunstenaar niet nationaal en dus niet aan het Nederlands gebonden kunt zijn.

De vorm van het verslag is zeer inspirerend. Het is bijna zonde om het alleen in een verslag te houden. Je zou er meer mee kunnen doen. Zij vindt het rondzenden naar derden een goed idee, maar vraagt zich af of het een zelfstandig iets kan worden. Emily vraagt of ze denkt aan een publicatie als de Witte Raaf. Enfin, de vergadering praat over de mogelijkheden van dit verslag annex jaaroverzicht annex financiële verantwoording plus catalogus

en plannen en reflecties en essays. Het is wat veel inderdaad maar dit is wel wat er het afgelopen jaar allemaal is gebeurd. Bovendien signaleert Emily tendenzen binnen Zero en was het voor haar en de co-schrijvers zelf erg nuttig om over het werk en de ontwikkeling na te denken en te schrijven. Esther zegt dat ze ook vindt dat Zero weer een stap verder is gekomen, wat er nu in staat aan thema's en essays kloppen, dit is wat Zero doet.

Anita: het is bronmateriaal dat je kunt uitsplitsen per functie. Het is belangrijk voor mijn bewustwording als maker geweest. Carst: achteraf en niet tijdens het maken schrijven is goed. De tijd schept ook de benodigde afstand, dit is een ander soort tekst geworden. Inspirerend om er meer en weer over te schrijven, het is zinvol om erover te schrijven. A: Het geeft een goede indruk van een werkwijze, hoe verloopt het maakproces van kunst eigenlijk.

Er wordt ingezoomd op de plannen die in het verslag worden genoemd. Nav m(O)e: Esther is een beetje bang dat de taal in plaats komt van beeld omdat wij het beeld niet goed genoeg vinden. Zij heeft te vaak projecten gezien waarin teveel werd getoond, ze denkt aan Hoorn waarin elke schets werd opgehangen in het atelierdeel van de expo. Dat was echt veel te veel. Een discussie volgt die zeer vruchtbaar is. E. en A. willen juist ruimte geven aan de verschillende disciplines, en deze dan later pas tegen elkaar afwegen.

4. nieuw idee voor 007: projectpresentatie

Zero wil in 2007 ongeveer drie keer per jaar werk laten zien, af of niet af, de zogenaamde projectpresentatie. Dit idee staat beschreven in het verslag.

Het bestuur vindt het een fijn plan, ook omdat Zero het presenteren in eigen hand houdt en zich niet afhankelijk opstelt van anderen die hen moeten uitnodigen. Openheid richting het publiek en ook onderzoekgericht. Kortom, lekker autonoom.

Anita en E hebben al data geprikt waarop deze presentaties gehouden kunnen worden. Over ruimtes hebben ze wel een idee, voor de eerste presentatie zou de projectruimte van Retort in aanmerking kunnen komen. De voorlopige data zijn: 12/13 mei (pp I); 8 september (pp II); 24 november (pp III).

5. rondvraag

N.a.v. foto van de bejaarde dames in het verslag, een onderzoeksfoto van Emily ihkv het fenomeen 'stalking' en street photography bloeit er weer een heel leuk gesprek tussen alle aanwezigen. Over kleding, hetzelfde dragen op een bepaalde leeftijd, de gedateerdheid en uniformiteit van kleding van oudere mensen. Ania voorspelt dat wij op die leeftijd weliswaar niet in beige regenjassen zullen rondlopen maar wel een modern equivalent ervan.

Esther vat de plannen even samen: A en E zijn dus vooral met (moe) bezig, E. ook met NOSE, C met cars, daarover graag wat meer info. Carst vertelt dat hij aan het nadenken is over hoe hij een panoramashot kan samenstellen uit meerdere videobeelden. Hoe kun je een onderwerp dat zich buiten het kader beweegt etcetera. Het fenomeen van de auto dat je er niet naar binnen kunt kijken, een ding met een weerspiegelend vlak, is een aansluiting op Holes. Ook een Zerothema, het glas. In de vergadering ontspint zich een gesprek nav over auto's, we komen op het hebben van rijbewijs, C heeft er geen en Esther zet uiteen dat ze er geen heeft en geen wil. Esther vindt het Carst erg om vorm gaan. Carst geeft ook toe dat het erg om vorm gaat, het is ook wel erg persoonlijk.

De volgende vergadering zal ergens in september zijn.
De voorzitter sluit de vergadering om 17:19.

2 december 2007

plaats: club 11, post cs

aanwezig: esther, carst, bojana, ania [voorz., not.]

1. notulen afgelopen vergadering akkoord

2. begroting (moe)

Bojana questions if this is the final begroting or just for the moment and Esther questions if zero will generate more money. Another question from Esther is if there will be a second part. Carst replies that that will be decided towards the end of the process. Bojana thinks it might be good to ask another subsidie at that time if there will be a second part. Carst is explaining the way of taking money for "own" investments from the buget and supporting MOE with their private money. And the donations that came up to be able to close the budget.

Ania questions if they did shift the budget reasonable regarding the real costs they will face in the project. The budget is low and nobody expects problems that will rise above handling. If zero thinks they made a budget right then the board will agree taking in account that zero will be able to handle financial problems if they appear later. Zero has to send a final begroting to the AFK. Ania asked to lay out the begroting and herziene begroting different to make in more easy to read and understand the changes that have been made. Bojana: Some inkoopbesparing has to go out cause it makes no sense to the professional begroting. It is personal effort that is valuable but will not be proven on paper later so the board does propose to take things out that are not represented on paper. Ania questions the insurance as well and thinks that they should look at it again. If you do not take an insurance that covers aanschaf/inkoop waarde, it might make no sense to pay 150 euros. Donators are fictional in the moment. Bojana and Ania think that zero needs to made them real by finding donators. All kinds of little ideas are coming up quickly by Esther, Bojana and Carst. Selling little left overs at the exhibition of the project. Making little gadgets to sell. Placing a box to just donate anyway without getting something in return. The board does agree on the begroting including the few commands that were made in the meeting. The board agrees with sending the final begroting after a last check via mail to the fonds.

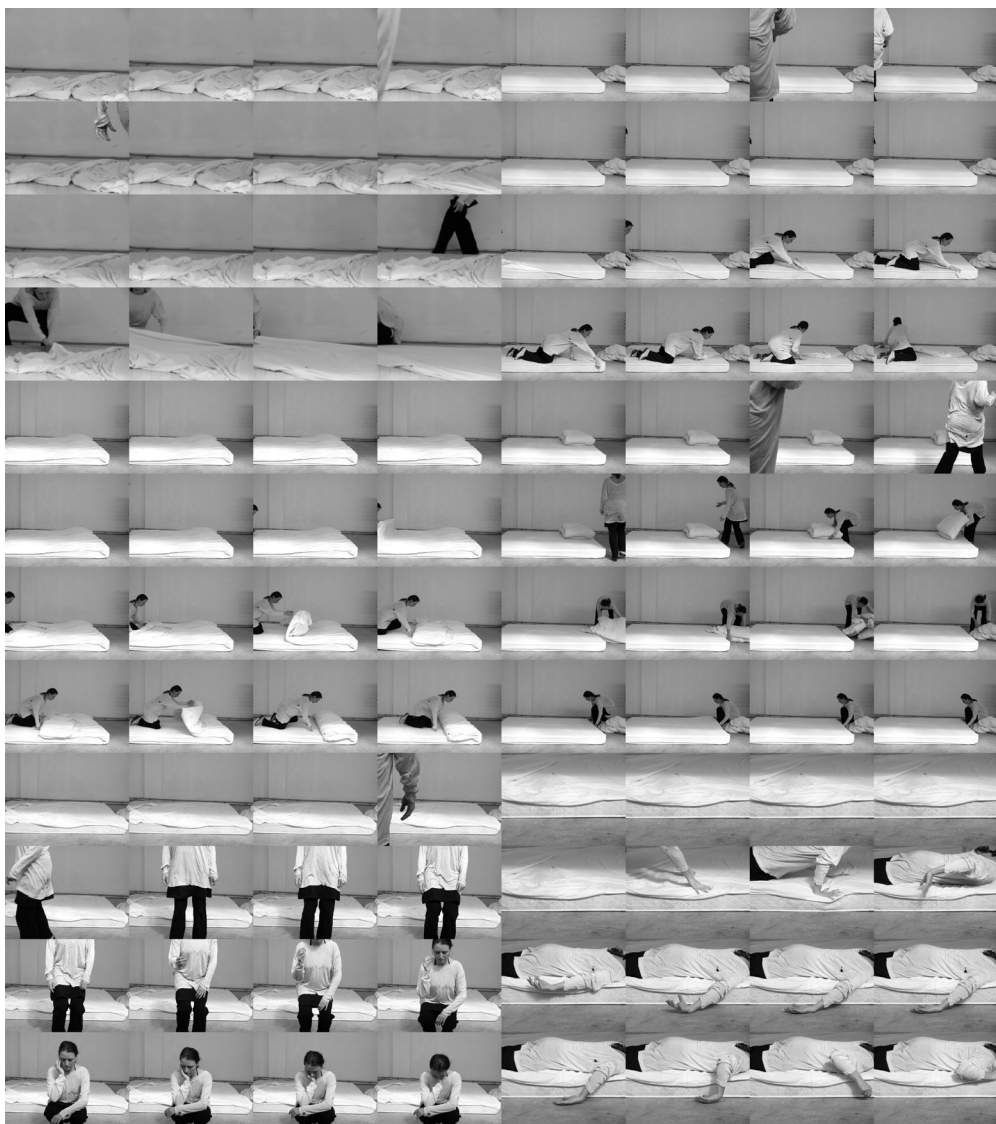
3. next meeting

A date for the next meeting will be set by mail. Options for now are Sunday 13 or 20 up to 16.00.

4. signing contract

Carst gives an update on the project. Changing m(O)e to (moe) is generally a good thing, said esther as well as carst to get the project more to the topic moe rather the ME. Bojana is asking about the final space for the exhibit. Esther is giving idea of installing a webcam. How do people get there? Carst informs the board that Emily is investing most of the energy into the project now due to Anitas energy condition. Ania thinks that the location will maybe make it difficult to reach a larger audience. The way to publish the installation through internet is possible but the project did not intend to be a web project. But the web was as carst said a part of the project. Ania wants to know if there was something said in the artistic plan about the presentation. Esther wants to know when the project is finished. That is 08 of march. The meeting is closed.

legenda

ek emily kocken (1963) maakt ruimtelijke installaties waarin fotografie, video/film, taal en teken elkaar interdisciplinair aanvullen en provoceren om tot nieuwe vormen te komen. Grondthema's zijn natuurfenomenen, stedelijk decors waarin vaak jonge mensen met moeite grote emoties weten te bedwingen, het leven onder druk in moderne tijden waarin harmonie en chaos als visuele variabelen zoeken naar een vertelbare definitie en een nieuwe harmonie. www.emilykocken.nl

cm carst van der molen (1969) studeerde vliegtuigbouwkunde in Haarlem en filosofie in Amsterdam. Na ook nog een korte theateropleiding koos hij zijn kennis te verenigen door zich te ontwikkelen als grafisch ontwerper, en later als webdesigner. Ontwerpen leidde tot fotograferen en het monteren en maken van korte video's, en later videoinstallaties. Video is voor hem een manier om de wereld die te snel voorbijgaat terug te kijken. In zowel zijn videowerk als in zijn fotografie zoekt hij de grafische abstractie op van het stedelijk landschap. www.carstvandermolen.nl

ak anita kooij (1963) studeerde mime aan de Theaterschool in Amsterdam. Als speler/maker en docent houdt ze zich bezig met de theatrale en pure taal van het lichaam. Improvisatie speelt een belangrijke rol. Video ontdekt ze tijdens haar studie aan de UvA. Ze werkte mee aan een documentaire en analyseerde vertelstructuren en montage in film. Vanwege ziekte stopte ze vanaf 1999 tijdelijk met haar theaterwerk. In die tijd schreef ze teksten over (de ervaring van) het eigen lichaam, als momentopnames in de tijd. Fotografie is een oude liefde.

wiop [werk in ontwikkeling presentatie]
presentaties van projecten, waarvoor bestuursleden
en/of referenten of medekunstenaars worden
uitgenodigd. De wiop kan een vorm worden om
nieuwe gastkunstenaars te vinden en mogelijke
samenwerkingen voor de toekomst in de week te zetten.

stichting open ateliers zuidoost heeft zich jarenlang
sterk gemaakt voor het realiseren van een
permanente broedplaats in de Bijlmer. Een vrijplaats
met werkruimte voor kunstenaars, ambachtelijke
bedrijfjes en dienstverleners uit het culturele veld.
De kunstenaars die zijn aangesloten bij de stichting
participeren met name bij het organiseren van
kunstmanifestaties, exposities en zijn actief in het
geven van workshops aan jongeren en volwassenen.

oorlogswaan de serie Oorlogswaan maakte
ek tijdens Spertijd, een visuele installatie op
locatie project met fotografie en bewegend
beeld waaraan buurtbewoners deelnamen.
Het geluid onder de beelden is de soundscape
'Woensdagmiddag'door em die een persoonlijke
herinnering aan de maandelijkse sirene tijdens de
Koude Oorlog combineerde met de nieuwe sirene die
regelmatig op de verkeerde momenten afgaat, vermengd
met geluiden van een oude radio, krakend beschuit, en
voetstappen versterkt tot een salvo pistoolschoten.

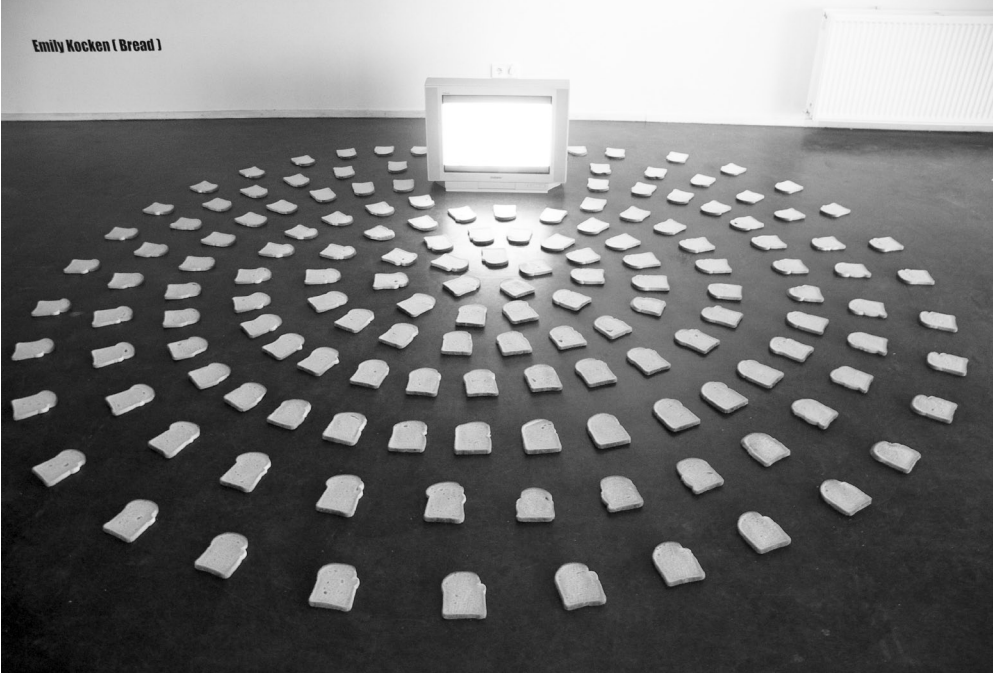

Emily Kocken (Bread)

colofon

tekst emily kocken, anita kooij,
ania harre, leo bogers

beeld emily kocken (omslag 4 28 32 33 35 36 37 38)
anita kooij (34)

ontwerp carst van der molen

© 2008 stichting zero amsterdam

post leiduinstaat 36/2
1058 SL amsterdam
(020) 388 28 93

atelier echtenstein 209
1103 AA amsterdam
06 36 13 57 74

www.stichtingzero.nl
post@stichtingzero.nl

